KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed academic journal
e-ISSN: 2456-5148
Vol. 10, No. 06 (2026) 10

களஞ்சியம்
Peer-reviewed · Open access · Google Scholar
Crossref DOI · SJIF Impact Factor 3.5 · Quarterly
Online@: ngmtamil.in
DOI: 10.63300/KIJTS10n06m112026.08

UGC Approved by Transparent Peer Review

ARTICLES

அன்பிலிருந்து ஞானத்திற்கு: பூதத்தாழ்வாரின் இரண்டாம் திருவந்தாதியில் வைணவ பக்தியின் உணர்வியல்

From Love to Wisdom: The Affective Dimension of Vaishnava Bhakti in Bhutattalvar's Irandam Tiruvantati

Karthik M.[1,*], Balaji Gunasekaran[2], Srinivasan V. C.[3]

[1] Associate Professor, Department of Computer Science, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode – 638052, Tamil Nadu, India

[2] Assistant Professor, Department of Psychology, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode – 638052, Tamil Nadu, India

[3] Administrative Officer, Nandha Arts and Science College (Autonomous), Erode, Tamil Nadu, India

***Corresponding author:** Karthik M., kmkarthikmca@gmail.com

ORCID iD: Srinivasan V. C. https://orcid.org/0009-0008-9926-7982

ARTICLE INFO

Article history
Received: 5 November 2026
Published: 15 November 2026

Peer review
Double-blind peer review

Keywords
Bhutattalvar
Irandam Tiruvantati
love (anbu)
eagerness (arvam)
affect studies
Jnanattamil
antati

ABSTRACT

This article examines how love (anbu), eagerness (arvam), mind and wisdom (jnanam) are interrelated in Bhutattalvar's Irandam Tiruvantati. Against the background of the work's hundred pasurams, it takes up for close reading the pasurams in which the lamp metaphor, dialogue with the heart, the divine name, embodied emotion words and the self-awareness of Tamil song appear. The pairings in the first pasuram (love as the lamp, eagerness as the ghee, thought as the wick and wisdom as the flame) do not present a knowledge stripped of feeling; they render as poetry a knowing of God that is sustained by feeling. In the acts of calling upon the heart, remembering, esteeming, singing and worshipping, the devotional self is continually formed. Because the boundless love of the final pasuram rejoins the love of the opening, wisdom is read not as the end of love but as its continuation. Engaging with recent studies of emotion, Vaishnavism and Tamil aesthetics, the study establishes that putting devotional experience into words both communicates that experience and trains others in it. Its methodological basis is to approach the source pasurams without conflating later philosophical interpretations with their direct meaning.

How to cite this article: M., K., Gunasekaran, B., & V. C., S. (2026). அன்பிலிருந்து ஞானத்திற்கு: பூதத்தாழ்வாரின் இரண்டாம் திருவந்தாதியில் வைணவ பக்தியின் உணர்வியல். *KALANJIYAM – International Journal of Tamil Studies*, *10*(06), 104–116. https://doi.org/10.63300/KIJTS10n06m112026.08

Copyright and licence: © 2026 The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

1. முன்னுரை: உணர்வும் அறிதலும் சந்திக்கும் இடம்

பக்தி இலக்கியத்தில் உணர்ச்சியின் பெருக்கை மட்டும் கவனித்தால் அதன் அறிவார்ந்த தேர்வுகள் மறைந்துவிடுகின்றன. மறுபுறம், பாடலைத் தத்துவக் கருத்துகளின் உறைவிடமாக மட்டும் வாசித்தால் அதன் அழைப்பு, உருக்கம், மகிழ்ச்சி, தயக்கம் ஆகியவை இரண்டாம் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றன. பூதத்தாழ்வாரின் இரண்டாம் திருவந்தாதி இவ்விரு குறுக்கங்களையும் கடந்து வாசிக்கத் தகுந்தது. அதன் முதல் பாசுரமே அன்பையும் ஞானத்தையும் ஒரே விளக்கின் உறுப்புகளாக அமைக்கிறது. எனவே, இங்கு ஆராயப்படுவது பக்தன் என்ன அறிகிறான் என்பது மட்டுமன்று; எந்த உணர்வின் வழியாகவும் எந்த மொழிச்செயலின் வழியாகவும் அறிகிறான் என்பதுமாகும்.

இந்தியச் சிந்தனையில் அறிவு, விருப்பம், உணர்வு ஆகியவற்றை முழுமையாகப் பிரிப்பது எல்லாச் சூழல்களுக்கும் பொருந்தாது என்பதை ஒப்பீட்டு ஆய்வு வலியுறுத்துகிறது (P. Pandit & Krieger, 2024). இதனைப் பூதத்தாழ்வாரிடம் ஏற்கெனவே அமைந்த ஒரு நவீன உளவியல் கோட்பாடாகக் கொள்ள முடியாது. ஆனால் பாடலின் சொற்களுக்கிடையே முன்கூட்டியே அறிவு–உணர்வு முரண்பாட்டைத் திணிக்காமல் இருப்பதற்கான முறையியல் எச்சரிக்கையாகக் கொள்ளலாம்.

இவ்வாய்வு மூன்று கேள்விகளை முன்னிறுத்துகிறது. முதல் பாசுரத்தில் அன்பிலிருந்து ஞானத்திற்குச் செல்லும் தொடர்பு படிநிலை மாற்றமா, ஒருங்கிணைந்த செயலா? மனம், நெஞ்சு, சிந்தை என்னும் சொற்கள் பக்தனின் உள்ளத்தை எந்தவகையில் இயக்குகின்றன? தனிப்பட்ட அனுபவம் பாடல், இறைநாமம், அந்தாதித் தொடர் ஆகியவற்றின் வழி பிறர் மீண்டும் நிகழ்த்தக்கூடிய மொழியாக எவ்வாறு அமைகிறது?

இவற்றுக்கான மைய வாதம் இதுவாகும்: இரண்டாம் திருவந்தாதியில் ஞானம் என்பது அன்பைத் தாண்டிவிட்ட குளிர்ந்த முடிவுநிலை அன்று. அன்பு தொடர்வதற்கான தெளிவும், இறைவனை நோக்கிய கவனத்தின் செறிவும், தன்னுடைய சார்பை உணர்ந்து செயல்படும் திறனும் அதில் இணைகின்றன. தலைப்பின் ‘அன்பிலிருந்து ஞானத்திற்கு’ என்ற நகர்வு, அன்பை விட்டுப் பிரியும் நேர்க்கோடாக இங்கு விளக்கப்படவில்லை.

2. ஆய்வு நிலையும் கருத்தியல் உரையாடலும்

அண்மைக்கால ஆய்வுகள் இக்கட்டுரைக்கு மூன்று தொடர்புடைய தளங்களை வழங்குகின்றன. உணர்வுகள் குறித்த இந்திய அணுகுமுறைகளில் கட்டுப்படுத்தலும் கொண்டாடுதலும் இணைந்து இருப்பதை Patnaik (2025) விவாதிக்கிறார். பக்தி, ரசம், அன்றாட உணர்வு ஆகியவற்றின் உறவைச் சுட்டும் அவரது பார்வை, உருக்கத்தை வெறும் அறிவின்மையாக மதிப்பிடுவதைத் தவிர்க்க உதவுகிறது. உணர்வுசார் உறவுகளை மீளமைக்கும் கருத்தாகப் பாவனையை S. A. Pandit (2024) விளக்குகிறார். இங்கே அந்த ஆய்வு பூதத்தாழ்வாரின் சொற்பொருளுக்கான சான்றாக அன்றி,

மீண்டும் நினைத்தல் ஒரு செயற்பாடு என்பதை ஆராய உதவும் ஒப்பீடாகப் பயன்படுகிறது.

வைணவத் தத்துவத்தின் பிற்காலச் சூழலில் அறிவும் இன்பமும் ஒரே அனுபவநிலையின் அம்சங்களாக விளங்குவதை Ram-Prasad (2023) இராமாநுசரின் வேதார்த்தசங்கிரகத்தின் வழி ஆராய்கிறார். இறையுதவியும் மனித நன்றியுணர்வும் தொடர்புபடும் விதத்தை Anandakichenin (2024) தேசிகரின் உபகாரசங்கிரகத்தின் அடிப்படையில் விளக்குகிறார். இவ்விரு ஆய்வுகளும் பக்தியின் உணர்வுசார் உறவுகளைப் புரிந்துகொள்ள உதவினாலும், பூதத்தாழ்வாரின் காலத்திலேயே பிற்காலக் கோட்பாட்டு அமைப்பு முழுவதும் இருந்தது என்று நிறுவுவதில்லை.

தமிழ் இலக்கிய உணர்வுகள் பக்தி மொழியில் மாற்றமடைவதைத் திருவிருத்தம் பற்றிய Moiseev (2023) ஆய்வும், வெறிவிலக்கல் பற்றிய Rajasrinivasan மற்றும் Ganesan (2025) ஆய்வும் காட்டுகின்றன. அவை பிற வைணவப் பனுவல்களை ஆராய்வதால், அவற்றின் அகத்திணை அமைப்புகளை இரண்டாம் திருவந்தாதிக்கு அப்படியே மாற்றுவது பொருத்தமன்று. இந்நூலின் தனிச்சிறப்பு நெஞ்சை முன்னிலைப்படுத்தும் நேரடி அழைப்புகளிலும் வழிபாட்டுச் செயல்களிலும் தேடப்படுகிறது.

இந்த ஆய்வுகளுக்கிடையே இக்கட்டுரையின் பங்களிப்பு, ஒரே தொடக்கப் பாசுரத்தைத் தனிமைப்படுத்தாமல், 6, 27, 32, 38–41, 51, 58–59, 64, 74, 80, 83, 85, 100 ஆகிய பாசுரங்களுடன் இணைத்து வாசிப்பதாகும். இத்தேர்வு அன்பு–ஞான உறவை நூலின் பல்வேறு குரல்களுடன் சோதிக்கிறது.

படம் 1.

3. மூலப்பனுவல், ஆய்வுமுறை, சொற்பொருள் வரம்புகள்

இரண்டாம் திருவந்தாதியின் நூறு பாசுரங்களைக் கொண்ட Project Madurai மின்னுரையே முதன்மை வாசிப்புப் பிரதியாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அதன் தொடரெண்கள் 2182–2281; இக்கட்டுரையில் எளிமைக்காக நூலின் உள்பாசுர எண்கள் 1–100 வழங்கப்படுகின்றன. மூலமேற்கோள்கள் 'பூதத்தாழ்வார், n.d., பா. 27' என்ற வடிவில் தரப்படுகின்றன. முதல் பாசுரத்தின் மின்னுரையில் காணப்படும் 'தளியா' என்ற எழுத்துவடிவம், மற்றொரு உரை வெளியீட்டுடன் ஒப்பிட்டு 'தகளியா' என வாசிக்கப்படுகிறது (tnkrishnan, 2017). சந்திப்பிரிப்பும் நிறுத்தக்குறிகளும் வாசிப்பிற்கேற்ப சீராக்கப்பட்டுள்ளன; இது புதிய விமர்சனப் பதிப்பு அன்று.

முதலில் உணர்வுச் சொற்களைக் கொண்ட பாசுரங்கள் கண்டறியப்பட்டன. பின்னர் அவற்றின் வினைச்சொற்கள், முன்னிலைப் பெயர்கள், உருவகங்கள், அடுத்தடுத்த பாடல் தொடர்புகள் ஆராயப்பட்டன. 'நினை', 'மதி', 'அழை', 'ஏத்து' போன்ற ஏவல்கள் அனுபவத்தை விவரிக்கின்றனவா அல்லது அதை நிகழ்த்துமாறு தூண்டுகின்றனவா என்பது கவனிக்கப்பட்டது. புள்ளிவிவரச் சொல் எண்ணிக்கையோ வாசகர்களிடம் நடத்தப்பட்ட அனுபவச் சோதனையோ இவ்வாய்வில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

'உணர்வியல்' என்பது இங்கு உணர்ச்சி, விருப்பம், கவனம், மதிப்பீடு, உடல்சார் வெளிப்பாடு ஆகியவற்றின் இலக்கிய உறவைக் குறிக்கிறது. 'மனம்', 'நெஞ்சு', 'சிந்தை' ஆகியவை எல்லா இடங்களிலும் ஒரே தொழில்நுட்பப் பொருள் கொண்டவை என்று கருதப்படவில்லை. அவை குறிப்பிட்ட பாசுரத்தில் செய்பவை அடிப்படையிலேயே விளக்கப்படுகின்றன. இதேபோல் 'ஞானம்' நவீன அறிவியலின் மாற்றுப்பெயராகக் கொள்ளப்படுவதில்லை.

உரையாசிரியர் வாசிப்பு, மூலப்பாடல், நவீன ஆய்வாளர் விளக்கம் ஆகிய மூன்றும் வேறுபடுத்தப்படுகின்றன. வைணவ உரை ஒரு கற்பித்தல் நிகழ்வாகவும் அமைகிறது என்பதை Adluri (2026) திருவாய்மொழியின் முதல் உரை பற்றிய ஆய்வில் விளக்குகிறார். அந்த உணர்வுடன், மரபுரை மதிப்பிற்குரிய விளக்கத்தளமாக ஏற்கப்படுகிறது; அதனை ஆசிரியரின் அசல் உள்நோக்கத்திற்கான நேரடி வரலாற்றுச் சான்றாக இக்கட்டுரை பயன்படுத்தவில்லை.

4. அன்பின் விளக்கு: முதல் பாசுரத்தின் கட்டமைப்பு

"அன்பே தகளியா ஆர்வமே நெய்யாக / இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா – நன்புருகி / ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினேன் நாரணற்கு / ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்" (பூதத்தாழ்வார், n.d., பா. 1).

இந்த உருவகத்தில் தகளி, நெய், திரி, சுடர் ஆகியவை மாற்றாக ஒன்றையொன்று நீக்குவதில்லை. விளக்கு தொடர்ந்து எரிய அவை ஒருங்கே தேவைப்படுகின்றன. அன்பு அடிப்படைத் தாங்கியாகவும், ஆர்வம் அதன் ஆற்றலைத் தொடரச் செய்யும் பொருளாகவும், இன்பத்தில் உருகும் சிந்தை அந்த ஆற்றலை ஒளியாக வெளிப்படுத்தும் இடமாகவும் அமைகிறது. இவ்வாசிப்பு பாசுரத்தின் செயல்பாட்டு

ஒப்புமையிலிருந்து பெறப்படுகிறது; ஒவ்வொரு உறுப்பிற்கும் நிரந்தர உளவியல் வகைப்பாடு அளிப்பதிலிருந்து அன்று.

உறுப்பு	**உணர்வுச் சொல்**	**பாசுரத்தில் செயல்படும் உறவு**
தகளி	அன்பு	ஆர்வத்தைத் தாங்கும் அடித்தளம்
நெய்	ஆர்வம்	ஈடுபாட்டைத் தொடர்ந்து ஊட்டுதல்
திரி	சிந்தை	இன்ப உருக்கத்தை ஒளியுடன் இணைத்தல்
சுடர்	ஞானம்	இறையை நோக்கிய தெளிவின் வெளிப்பாடு

‘நாரணற்கு’ என்னும் வேற்றுமை வடிவம் இந்த உள்ளார்ந்த விளக்கு யாருக்காக ஏற்றப்படுகிறது என்பதைத் தீர்மானிக்கிறது. எனவே இது தனிமனித சுயநிறைவின் உருவகம் மட்டுமன்று. ஒருவரை நோக்கிச் செய்யப்படும் அர்ப்பணிப்பின் உருவகமாகவும் உள்ளது. ‘ஏற்றினேன்’ என்ற வினை பக்தனைச் செய்பவனாகக் காட்டுகிறது; அதே நேரத்தில் அந்தச் செயல் முழுவதும் உறவின் திசையில் செலுத்தப்படுகிறது.

‘ஞானத்தமிழ்’ என்ற இறுதித் தொடர் விளக்கின் ஒளியைப் பாடலின் மொழியுடன் இணைக்கிறது. கவிஞர் தன் அனுபவத்தைச் சொல்லிவிட்டு விலகுவதில்லை; சொல்லுதலையே விளக்கேற்றுதலுக்கு இணையாக அமைக்கிறார். அறிவும் பக்தி இன்பமும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தக்கூடும் என்ற பிற்கால வைணவ விவாதத்துடன் இதனை ஒப்பிடலாம் (Ram-Prasad, 2023). எனினும் அந்த ஒப்பீடு இரு நூல்களும் ஒரே கோட்பாட்டை அப்படியே கூறுகின்றன என்ற முடிவிற்கு வழியளிக்காது.

படம் 2. அன்பின் விளக்கு - முதல் பாசுரத்தின் கட்டமைப்பு

பூதத்தாழ்வாரின் முதல் பாசுரத்தை விளக்கும் இன்பக்கலை வடிவம் இது. அன்பு, ஆர்வம், சிந்தை, ஞானம் ஆகியவற்றை முறையே தகளி, நெய், திரி, சுடராக உருவகப்படுத்தி, இறைவனுக்கு ஏற்றப்படும் ஞானத்தமிழின் ஆன்மீக வெளிப்பாட்டை இப்படம் அழகாக விவரிக்கிறது.

5. அன்பும் ஆர்வமும்: செறிவு, விருப்பம், ஒழுங்கு

முதல் பாசுரத்தில் அன்பும் ஆர்வமும் தனித்தனி இடம் பெறுவது அவை முழுமையான இணைச்சொற்கள் அல்ல என்பதை உணர்த்துகிறது. அன்பு உறவின் ஏற்றுக்கொள்ளுதலையும் நிலைத்த பற்றையும் குறிக்கும் இடத்தில், ஆர்வம் அந்த உறவின் இயக்கத்தையும் தீவிரத்தையும் குறிக்கிறது. இதற்கு ஆறாம் பாசுரத்தின் “ஆர்வம் செறிந்த மனத்தராய்” என்ற தொடர் வலுவான துணைச்சான்று. அதே பாடலில் புலன்களை அடக்குதல், மலர் கொள்ளுதல், இறைநாமம் ஓதுதல், ஏத்துதல் ஆகியவையும் இடம்பெறுகின்றன (பூதத்தாழ்வார், n.d., பா. 6).

இதனால் ஆர்வம் கட்டுப்பாடற்ற உணர்ச்சிப் பெருக்கு என்ற பொருளில் மட்டும் அமையவில்லை. அதன் செறிவு வழிபாட்டின் ஒழுங்கோடு இணைகிறது. உடல் செய்வதும் மனம் விரும்புவதும் மொழி உரைப்பதும் ஒரே நோக்கில் திரட்டப்படுகின்றன. உணர்வைக் கட்டுப்படுத்துதல் மற்றும் உணர்வை வளர்த்தல் ஆகியவை இந்திய மரபுகளில் எப்போதும் எதிரெதிரான வழிகள் அல்ல என்ற விவாதம் இங்கு பயனுடையது (Patnaik, 2025). பூதத்தாழ்வாரின் பாடலில் கட்டுப்பாடு அன்பை அணைப்பதற்காக அன்றி அதன் கவனத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காக அமைகிறது என்பது இக்கட்டுரையின் வாசிப்பு.

“அன்பாக்கி ஏத்தி அடிமைப்பட்டேன் உனக்கு” என்ற முப்பத்துநான்காம் பாசுரத் தொடர் அன்பைச் செயலில் உருவாக்கும் தொடர்பை வெளிப்படுத்துகிறது. அன்பு உள்ளத்தில் ஏற்கெனவே இருந்த அளவாக மட்டும் தெரிவிக்கப்படவில்லை; ஏத்துதலுடன் சேர்ந்து உறவாகச் செயல்படுத்தப்படுகிறது. முப்பத்தைந்தாம் பாசுரத்தில் பிற இன்பங்களுடன் இறைப்பெருமை மீதான வேட்கை ஒப்பிடப்படுவதால், பக்தி விருப்பமின்மையைக் கோருவதற்குப் பதிலாக விருப்பத்தின் மதிப்பீட்டையும் திசைமாற்றத்தையும் நிகழ்த்துகிறது.

இங்கு ஆர்வத்தின் நெறி அதன் அளவால் மட்டும் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை; அதன் பொருள், வெளிப்பாடு, தொடர்ச்சி ஆகியவற்றாலும் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. பக்தியில் அன்புக்கும் அறச்செயலுக்கும் உள்ள தொடர்பைப் பகவத்கீதை–ஸ்பினோசா ஒப்பீட்டின் வழி Widdison (2026) ஆராய்கிறார். அந்தக் கேள்வியை இங்கே பயன்படுத்தலாம்; ஆனால் அங்குள்ள தத்துவ முடிவுகளை இப்பாசுரங்களின் வெளிப்படையான கருத்துகளாகக் கொள்ள முடியாது.

படம் 3. அன்பும் ஆர்வமும்: செறிவு, விருப்பம், ஒழுங்கு

இப்படம் பூதத்தாழ்வாரின் பாசுரங்கள் வழியாக அன்பும் ஆர்வமும் எவ்வாறு உறவின் ஏற்பு, செறிவு, ஆன்மீக ஒழுங்கு மற்றும் இறைப்பெருமை மீதான வேட்கையை வெளிப்படுத்துகின்றன என்பதை விளக்குகிறது. மேலும், உடல், மனம், மொழி ஆகியவற்றை ஒரே நோக்கில் திரட்டி பக்தி நெறியில் செலுத்துவதன் சிறப்பை இது அழகாகத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

6. ஓடும் மனமும் அறிவுறுத்தப்படும் நெஞ்சும்

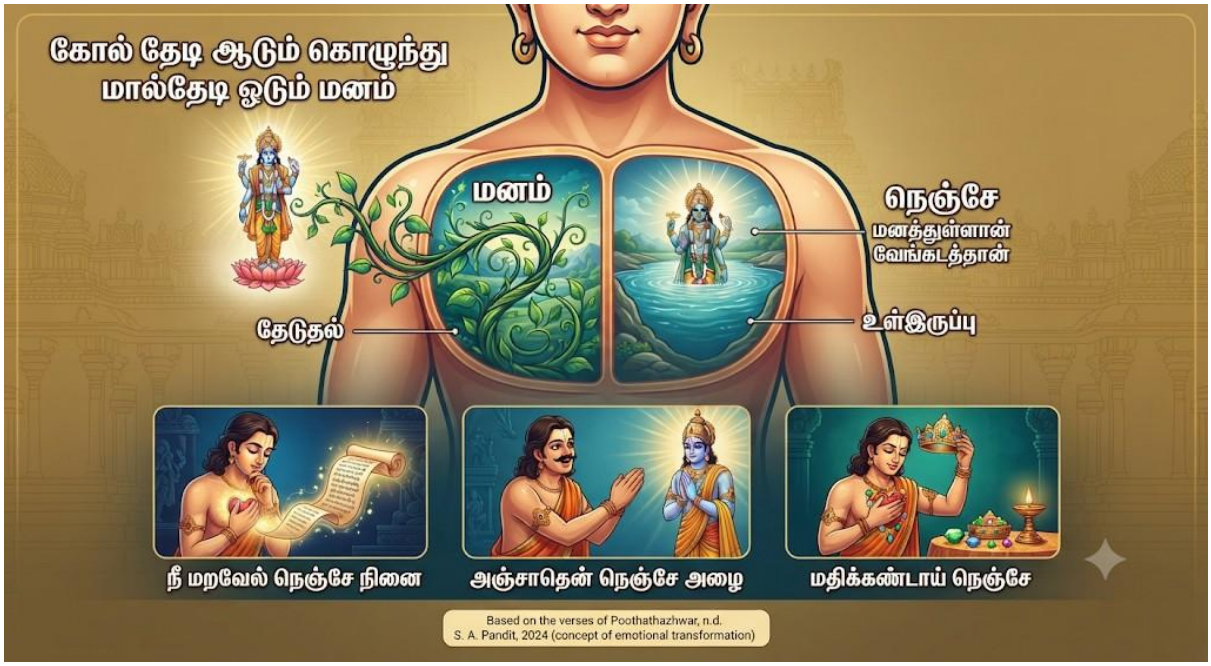
“கோல்தேடி ஆடும் கொழுந்ததே போன்றதே, / மால்தேடி ஓடும் மனம்” என்ற இருபத்தேழாம் பாசுரத்தின் உருவகம் மனத்தின் இயக்கத்தைத் தாவர வளர்ச்சியுடன்

இணைக்கிறது (பூதத்தாழ்வார், n.d., பா. 27). கொடி வளர்வதற்கு ஆதரவு தேடுவது போல மனம் இறையை நாடுகிறது. இதன் முக்கியத்துவம் மனத்தின் இயக்கத்தைப் பிழையாக வரையறுக்காமல், அது எதனைத் தேடுகிறது என்பதன் வழி பொருள்படுத்துவதில் உள்ளது. ஆதரவு தேடும் செயல் பலவீனத்தின் ஒப்புமையாக மட்டுமன்றி வளர்ச்சிக்கான உறவாகவும் வாசிக்கத்தக்கது.

அடுத்த பாசுரம் "மனத்துள்ளான் வேங்கடத்தான் மாகடலான்" என்று தொடங்குகிறது. முன் பாடலில் தேடிச் செல்லும் மனம், இப்போது இறை இருப்பின் இடமாகிறது. இதனை நேரடியான காலவரிசை அனுபவ அறிக்கையாகக் கொள்ளத் தேவையில்லை. எனினும் அருகருகே அமைந்த இந்தச் சொற்கள் தேடுதல்–உள்இருப்பு என்ற படைப்பாற்றல்மிக்க தொடர்பை உருவாக்குகின்றன. இறைவன் வெளியிலுள்ள திருத்தலத்திலும் உள்ளத்தின் நினைவிலும் ஒரே பாடலில் தொடர்புபடுத்தப்படுகிறான்.

நெஞ்சை நோக்கிய ஏவல்கள் இவ்வுறவைப் பராமரிக்கின்றன. "நீ மறவேல் நெஞ்சே நினை" (பா. 41), "அஞ்சாதென் நெஞ்சே அழை" (பா. 49), "மதிக்கண்டாய் நெஞ்சே" (பா. 51) ஆகியவை மூன்று வேறுபட்ட செயல்களை முன்வைக்கின்றன: நினைவைக் காத்தல், அச்சத்தைக் கடந்து அழைத்தல், மதிப்புடைய பொருளைத் தேர்ந்து கவனித்தல். மனம் உணர்வுகளின் சேமிப்பிடம் மட்டுமன்று; அறிவுறுத்தப்படவும் பயிற்றுவிக்கப்படவும் கூடிய உரையாடல் துணையாகிறது.

இந்தச் சுயஉரையாடலை நவீன சிகிச்சைமுறைக்கு ஒப்பாக்குவது ஆய்வின் எல்லையை மீறும். உணர்வுசார் உறவுகளை நினைவு மற்றும் கற்பனை மூலம் மாற்றியமைத்தல் குறித்த S. A. Pandit (2024) விவாதம் ஒரு வரையறுக்கப்பட்ட ஒப்பீட்டை மட்டுமே வழங்குகிறது. பூதத்தாழ்வாரிடம் முக்கியமானது இறைவனுடன் தொடர்பு கொள்ளத் தன்னைத் தானே மீண்டும் அழைக்கும் கவிதைச் செயல். பாடும் வாசகரும் 'நெஞ்சே' என்னும் அழைப்பில் தன்னுடைய உள்ளத்தை இணைத்துக்கொள்ளும் வாய்ப்பைப் பனுவல் உருவாக்குகிறது.

படம் 4. ஓடும் மனமும் அறிவுறுத்தப்படும் நெஞ்சும்

இப்படம் பூதத்தாழ்வாரின் பாசுரங்கள் மூலம் மனமானது கொடிபோல இறைவனைத் தேடுவதையும், பின்னர் இறைவனின் இருப்பிடமாக மாறுவதையும் விளக்குகிறது. மேலும், "நீ மறவேல் நெஞ்சே நினை", "அஞ்சாதென் நெஞ்சே அழை", "மதிக்கண்டாய் நெஞ்சே" போன்ற நெஞ்சை நோக்கிய ஏவல்கள் மூலம் மனம் பயிற்றுவிக்கப்படும் உரையாடல் துணையாக மாறுவதை அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது.

7. இன்புருக்கமும் உடலும்: உணர்வின் நிகழ்த்தல்

முதல் பாசுரத்தின் ‘இன்புருகு சிந்தை’ உடல் மற்றும் மனம் முற்றிலும் தனித்தவை என்ற முன்கருத்திற்கு இடமளிக்காத மொழியாகும். ‘உருகுதல்’ என்பது பொருளின் நிலைமாற்றத்தை உணர்விற்கு வழங்குகிறது. சிந்தை தன் வடிவத்தை இழந்து அழிகிறது என்பதற்குப் பதிலாக, இறை அனுபவத்திற்குப் பதிலளிக்கும் நெகிழ்வுடையதாகிறது என வாசிக்கலாம். இதன் அடிப்படையில் ஆசிரியரின் உடலில் நிகழ்ந்த மருத்துவ மாற்றங்களை ஊகிக்க முடியாது; இலக்கிய உருவகம் உருவாக்கும் அனுபவப்பண்பை மட்டுமே ஆராய முடியும்.

முப்பத்திரண்டாம் பாசுரத்தில் “மகிழ்ந்தது சிந்தை திருமாலே” என்ற தொடக்கத்துடன் பாடுதல், ஆடுதல் ஆகிய செயல்கள் இணைகின்றன (பூதத்தாழ்வார், n.d., பா. 32). மகிழ்ச்சி மனத்தில் அமைதியாகக் குவிந்துவிடுவதில்லை; குரலிலும் உடலியக்கத்திலும் வெளிப்படுகிறது. ‘மகிழ்ந்தது’ என்பதன் மீள்வருகை மகிழ்வைத் தகவலாகக் கூறுவதைக் கடந்து அதன் பரவலை ஒலியமைப்பில் நிகழ்த்துகிறது. இதனால் மொழி உணர்வின் விளைவாகவும் உணர்வைத் தொடர்ந்து ஊட்டும் செயற்பாடாகவும் அமைகிறது.

சஹஜியா மரபில் பக்தியும் உடலும் இணையும் விதத்தை Mukherjee (2024) களஆய்வின் வழி ஆராய்கிறார். அந்த ஆய்வு வேறு பிரதேசம், வேறு காலம், வேறு சாதனைமுறையைச் சார்ந்தது. பூதத்தாழ்வாரின் பாடுதல்–ஆடுதலை அதே யோகமுறையாக அடையாளப்படுத்த இயலாது. இருப்பினும் பக்தியை உடலற்ற கருத்தாக மட்டுமே அணுகக் கூடாது என்ற ஒப்பீட்டுக் கேள்வியை அது வலுப்படுத்துகிறது.

எண்பத்தைந்தாம் பாசுரத்தில் இறைவனுக்குரிய ‘அமுது’, ‘தேன்’ ஆகிய சுவைச்சொற்கள் ‘அமுதன்ன சொன்மாலை’ என்ற பாடல் உருவகத்துடன் இணைகின்றன. அனுபவத்தின் இனிமை பாடப்படும் சொல்லின் இனிமையாக மாற்றப்படுகிறது. கண்ணால் காண்பது, நாவால் சுவைப்பது, வாயால் பாடுவது ஆகிய புலன்சார் தளங்கள் ஒன்றுக்கொன்று மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றன. இது உணர்வின் செறிவை வாசகருக்குக் கொண்டு செல்லும் கவிதை உத்தி. பரந்த பிரபந்த மரபில் நாட்டுப்புற மொழிவடிவங்களின் இடத்தை Krishnaveni மற்றும் Rajeswari (2022) ஆராய்வதும், இத்தகைய உணர்வுமிக்க மொழியை அதன் அன்றாடச் சொல்வளத்துடன் இணைத்துப் பார்க்க உதவுகிறது.

8. ஞானம், மதிப்பீடு, இறைநாமம்

இரண்டாம் பாசுரம் “ஞானத்தால் நன்குணர்ந்து” எனத் தொடங்கி நாரணனின் நாமங்களைச் சாற்றுதலுடன் அறிதலை இணைக்கிறது. அறிவு இங்கு பேசப்படாத தனிமனிதச் சொத்தாக இல்லை. இருபதாம் பாசுரத்திலும் “நன்குணர்ந்து நன்கேத்தும்” என்ற இணைவு அறிதலுக்கும் புகழ்தலுக்கும் தொடர்ச்சியை அமைக்கிறது (பூதத்தாழ்வார், n.d., பா. 2, 20). ‘நன்கு’ என்ற மதிப்பீட்டுச் சொல், ஏத்துதல் வெறும் ஒலிப்பழக்கமாக மட்டுமே இருக்கக்கூடாது என்பதைக் குறிக்கும் வாசிப்பிற்கு இடமளிக்கிறது.

முப்பத்தெட்டாம் பாசுரத்தில் செல்வத்தை நம்பியிருப்பதற்கு எதிராக உண்மையான சார்பை அறிதலும் மாதவனின் பெயரை ஓதுதலும் முன்னிறுத்தப்படுகின்றன. முப்பத்தொன்பதாம் பாசுரம் வேதப்பொருளின் சுருக்கமாக இறைநாமம் சொல்லுதலை அமைக்கிறது. இதனை நூலறிவு தேவையற்றது என்ற பொது மறுப்பாகக் கொள்ள இயலாது. பாசுரத்தின் வாதம் அறிவின் பயனைப் பக்திசார் உறவிலும் மொழிச்செயலிலும் திரட்டுகிறது. அறிந்தவர்–அறியாதவர் என்ற வேறுபாட்டைத் தாண்டி ஒரே இறைநாமத்தைச் சொல்லும் வாய்ப்பையும் அது திறக்கிறது.

ஐம்பத்தொன்பதாம் பாசுரத்தில் “பொருள்தெரிந்து”, “இருள்திரிந்து”, “நோக்கினேன்”, “நினைந்தேன்” ஆகிய சொற்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபடுகின்றன. பொருளறிதல், மறைவு நீங்குதல், கவனித்தல், நினைத்தல் ஆகியவை அறிவின் பல பரிமாணங்களாகக் கவிதையில் திரள்கின்றன. ஆகவே முதல் பாசுரத்தின் சுடரை

வெறும் உச்சப் பரவசம் என்று குறுக்காமல், இத்தகைய தொடர்ந்த அறிதல் நடவடிக்கைகளுடன் வாசிக்க வேண்டும்.

பக்தியும் அறிவும் ஒரே அனுபவத்தின் வேறு அம்சங்களாக இருக்கமுடியும் என்ற Ram-Prasad (2023) விவாதம் இங்கு ஒப்பீட்டுத் துணை வழங்குகிறது. அதே சமயம் இறைநாமம் உரைப்பவர் அனைவரும் ஒரே உணர்வுநிலையை அவசியம் அடைவார்கள் என்ற அனுபவவியல் முடிவை பாசுரங்களிலிருந்து பெற முடியாது. இக்கட்டுரை நிறுவுவது பனுவல் வழங்கும் உறவு அமைப்பே. பாசுரம் சொல்லுதல், அறிதல், மதித்தல் ஆகியவற்றை இணைக்கிறது; அவை ஒவ்வொரு வாசகரிடமும் எவ்வாறு நிகழ்கின்றன என்பது தனித்த ஆய்வுக்குரியது.

படம் 5. இன்புருக்கமும் உடலும்: உணர்வின் நிகழ்த்தல்

இப்படம் பூதத்தாழ்வாரின் பாசுரங்கள் வழியே அன்புருகு சிந்தை, பாடுதல், ஆடுதல் மற்றும் சுவைச் சொற்களின் மூலம் வெளிப்படும் பக்தி அனுபவத்தை விளக்குகிறது. மேலும், ஞானம், நாரணனின் நாமம் ஓதுதல், பொருள் அறிதல் மற்றும் அறிவின் பல பரிமாணங்களை பக்தி நெறியோடு இணைத்து இது அழகாகத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

9. ஞானத்தமிழ்: அனுபவம் மொழியாகும் விதம்

‘ஞானத்தமிழ்’ என்ற முதல் பாசுரத் தொடர், தமிழ் மொழியை அனுபவத்தை ஏந்தும் வெளிப்புறப் பாத்திரமாக மட்டும் குறிக்கவில்லை. மொழியின் வழியே இறையறிதல் பிறருக்குச் செல்லும் வாய்ப்பையும் குறிக்கிறது. அறுபத்துநான்காம் பாசுரத்தின் “கதையும் பெரும்பொருளும் கண்ணா நின் பேரே” என்ற தொடர், இறைநாமத்தில் கதையும் கருத்தும் சந்திப்பதை உணர்த்துகிறது. அதே பாடலின் “பருமொழியால் காணப் பணி” என்பது சொல்லுதலும் காணுதலும் தொடர்புபடும் இடத்தை உருவாக்குகிறது (பூதத்தாழ்வார், n.d., பா. 64).

எழுபத்துநான்காம் பாசுரத்தில் “இருந்தமிழ்நன் மாலை இணையடிக்கே சொன்னேன்” என்றும் “பெருந்தமிழன் நல்லேன் பெரிது” என்றும் கவிதைச் செயல் அறிவிக்கப்படுகிறது. இங்கு ‘நான்’ முற்றிலும் மறைந்து விடுவதில்லை. பாடியவர் என்ற பொறுப்பும், மொழித்திறன் பற்றிய தன்னுணர்வும், இறையடிகளுக்கு அதை அர்ப்பணிக்கும் உறவும் ஒன்றிணைகின்றன. பக்தித் தாழ்மையும் கவித்திறன் பற்றிய உறுதியும் ஒரே பனுவலில் இயங்குகின்றன என்பதே முக்கியம்; ஒவ்வொரு தன்னிலைச் சொல்லையும் அகந்தை அல்லது அகந்தையின்மை என்ற இருமையில் அடைப்பது பொருத்தமன்று.

தமிழ்ப் பக்திப்பாடலைச் சமஸ்கிருதத் தத்துவ வடிவத்திற்கு மாற்றும்போது சில இலக்கிய அம்சங்கள் புதிய முறையில் ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்றன என்பதை Akepiyapornchai (2025) நம்மாழ்வார்–தேசிகர் தொடர்பில் ஆராய்கிறார். அதன் வழியாக இங்கே எழும் கேள்வி, பூதத்தாழ்வாரின் பாசுரத்தை உரைநடைக் கோட்பாடாக மாற்றும்போது ஒலி, அழைப்பு, மீளுரை ஆகியவற்றில் எவை இழக்கப்படுகின்றன என்பதாகும். அவற்றை மீட்டுக் கவனிப்பதே இலக்கிய உணர்வியல் வாசிப்பின் தேவை.

மணிப்பிரவாளம் விளக்கமளிக்கும் கருவியாகச் செயல்படுவதை Clooney (2025) திருமழிசையாழ்வாரின் நூல் வாசிப்பில் காட்டுகிறார். அதன் நவீனப் பயன்பாடுகளை Anandakichenin (2025) ஆராய்கிறார். இவ்வாய்வுகள் மொழிமாற்றமும் உரையாக்கமும் மரபை உயிர்ப்புடன் வைத்திருக்கலாம் என்பதைப் புரியச் செய்கின்றன. எனினும் மூலத்தின் ‘அன்பு’, ‘ஆர்வம்’, ‘சிந்தை’ ஆகிய சொற்களைப் பிற்கால வகைப்பாடுகளால் முழுவதுமாக மாற்றிவிடாமல், அவற்றின் கவிதைச் செயலையும் காக்க வேண்டும்.

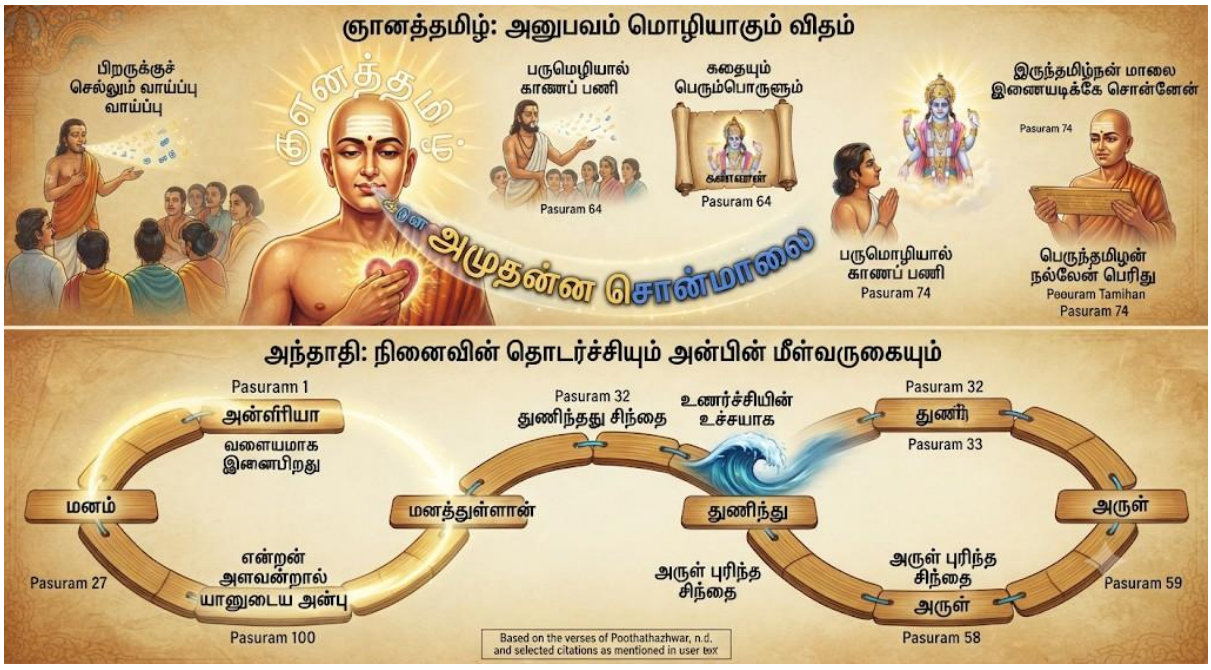
10. அந்தாதி: நினைவின் தொடர்ச்சியும் அன்பின் மீள்வருகையும்

அந்தாதி என்பது பாடலின் இறுதியும் அடுத்த பாடலின் தொடக்கமும் சொல் அல்லது ஒலித் தொடர்பு பெறும் அமைப்பு. இரண்டாம் திருவந்தாதியில் இந்தத் தொடர் உணர்வின் வளர்ச்சியை நேர்க்கோட்டில் மட்டுமே அமைப்பதில்லை. இருபத்தேழாம் பாசுரம் ‘மனம்’ என முடிந்து, அடுத்தது ‘மனத்துள்ளான்’ எனத் தொடங்குகிறது. இருபத்தெட்டாம் பாசுரம் தேடலின் இலக்கை மனத்தின் உள்ளே கொண்டுவருகிறது. இங்கு வடிவத்தொடர் கருத்துத் தொடர்பை உருவாக்கும் கருவியாகிறது.

முப்பத்திரண்டாம் பாசுரத்தின் ‘துணிந்து’ என்ற முடிவு, அடுத்த பாசுரத்தின் ‘துணிந்தது சிந்தை’ என்ற தொடக்கத்தில் உறுதிப்படுகிறது. இதனால் உணர்ச்சியின் உச்சம் அடுத்த பாடலில் கவனத்தின் நிலையாக மாற்றப்படுகிறது. அதேபோல் ஐம்பத்தெட்டாம் பாசுரத்தின் முடிவிலுள்ள ‘அருள்’, அடுத்த பாசுரத்தின் ‘அருள் புரிந்த சிந்தை’ என்பதற்கு வாயிலாகிறது. இந்தத் தொடர்புகளை வெறும் நினைவூட்டும் தொழில்நுட்பம் என்று மட்டும் சொல்வது அவற்றின் பொருளாக்க ஆற்றலைக் குறைக்கும்.

நூறாம் பாசுரத்தின் “என்றன் அளவன்றால் யானுடைய அன்பு” என்ற முடிவு, முதல் பாசுரத்தின் “அன்பே தகளியா” என்ற தொடக்கத்துடன் வளையமாக இணைகிறது (பூதத்தாழ்வார், n.d., பா. 100, 1). நூலின் முடிவில் அன்பு கடந்து செல்லப்பட்ட ஆரம்பநிலையாக இருப்பதில்லை. ஞானம், வழிபாடு, நாமம், காணுதல் ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து மீண்டும் அளவுகடந்த அன்பே சொல்லப்படுகிறது. தலைப்பிலுள்ள நகர்வை மீள்வருகையுடன் கூடிய இயக்கமாக வாசிப்பதற்கு இது முக்கியமான பனுவல் சான்று.

பாடலின் மீள்வாசிப்பு ஒவ்வொரு வாசகரிடமும் உணர்வை அதிகரிக்கும் என்று நிரூபிக்க இவ்வடிவம் மட்டும் போதாது. ஆனால் மறுபடியும் பாடுவதற்கும் நினைவில் இணைத்துக் கொள்வதற்கும் பனுவல் வழங்கும் வாய்ப்பைச் சுட்டலாம். பழைய தமிழ் அழகியல் புதிய இலக்கிய வடிவங்களிலும் மறுஅமைவு பெறுவதை M (2025) நாவல் ஆய்வில் விவாதிக்கிறார். அது இந்நூலின் வரலாற்றுப் பயன்பாட்டிற்கான சான்றன்று; வடிவமும் உணர்வும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றைப் பிரிக்க முடியாதவை என்ற ஒப்பீட்டுச் சிந்தனைக்கான துணை மட்டுமே.

படம் 6. ஞானத்தமிழ்: அனுபவமும் அந்தாதியும்

இப்படம் ஞானத்தமிழ் மூலம் அனுபவம் மொழியாக மாறுவதையும், அந்தாதி அமைப்பின் மூலம் நினைவின் தொடர்ச்சியும் அன்பின் மீள்வருகையும் எவ்வாறு அமைகின்றன என்பதை விளக்குகிறது. மேலும், பாசுரங்களின் சொற்கள் மற்றும் ஒலிகள் வழியாகக் கருத்துப் பரிமாற்றமும் வடிவத்தொடர்பும் அழகாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

11. அன்பின் தன்னிலை: அருள், அடிமை, முரண்படும் குரல்கள்

‘ஏற்றினேன்’, ‘சொன்னேன்’, ‘கண்டேன்’ என்ற தன்னிலை வினைகள் பக்தனைச் செயற்படும் நபராகக் காட்டுகின்றன. ஆனால் ஐம்பத்தெட்டாம் பாசுரத்தில் ஓதுவித்தலும் பாடச் செய்தலும் அருளோடு தொடர்புபடுத்தப்படுகின்றன. செய்பவன் தானாக இருப்பதும் செயல் சாத்தியமானதற்கு இறையைச் சார்ந்திருப்பதும் ஒன்றாக இடம்பெறுகின்றன (பூதத்தாழ்வார், n.d., பா. 58). இறையுதவிக்கான நன்றியுணர்வு பற்றிய பிற்கால ஆய்வுடன் இது உரையாடத்தக்கது (Anandakichenin, 2024). இங்கே தொடர்பு காணப்படுகிறது; நேரடி வரலாற்றுத் தாக்கம் நிறுவப்படுவதில்லை.

எண்பதாம் பாசுரத்தின் “நேர்ந்தேன் அடிமை நினைந்தேன்” என்ற தொடர், அன்பு இறையடிகளுடன் இணையும் உறுதிப்பாட்டை வெளிப்படுத்துகிறது. ‘அடிமை’ என்ற சொல்லை நவீன சமூக அடிமைத்தனத்திற்கு அப்படியே இணைக்காமல், பாசுரத்தின் இறை–பக்த உறவுக்குள் வாசிக்க வேண்டும். அதே நேரத்தில் சமய உறவின் இனிமையைச் சுட்டுவது வரலாற்றுச் சமூகத்தில் இருந்த அதிகார அசமத்துவங்களை மறுப்பதாகவும் ஆகக்கூடாது. இக்கட்டுரையின் ஆய்வுப் பொருள் அந்தச் சொல்லின் பனுவல்சார் செயற்பாடே.

பக்தி எப்போதும் தடையற்ற மகிழ்ச்சி என்ற கூற்றையும் நூல் அனுமதிப்பதில்லை. எண்பத்துமூன்றாம் பாசுரத்தில் கடுஞ்சொல் கூறியதையும் இறைவன் சிறிதேனும் வழங்குவானோ என்று காத்திருந்ததையும் பேசும் குரல் ஒலிக்கிறது. எண்பத்தாறாம் பாசுரத்தின் ‘எத்தவத்தால் காண்பன்கொல்’ என்ற கேள்வி, காணுதலின் நிச்சயத்தோடு ஏக்கத்தையும் இணைக்கிறது. எனவே ‘மகிழ்ந்தது சிந்தை’ என்ற வரியால் நூலின் எல்லா உணர்வுகளையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்த முடியாது.

மேலும் நாற்பத்துநான்காம் பாசுரம் இறைநாமத்தை மறப்பவர்களை விலக்கும் கடுமையான மொழியைப் பயன்படுத்துகிறது. அதனை இன்றைய மனிதர்களை மதிப்பிடுவதற்கான அளவுகோலாக ஏற்றுக்கொள்ளாமல், பாடலின் தீவிர சமயச் சார்பின் குறியீடாக விமர்சனமாக வாசிக்க வேண்டும். பக்தி அன்பின் மொழி என்பதால் அதன் எல்லா வாக்கியங்களும் பொதுமனிதச் சமத்துவத்தை நேரடியாகக் கூறுகின்றன என்று முடிவெடுக்க இயலாது. இத்தகைய எதிர்ச்சான்றுகள் ஆய்வின் வாதத்தைச் செறிவாக்குகின்றன.

படம் 7. அன்பின் தன்னிலை: அருள், அடிமை, முரண்படும் குரல்கள்

இப்படம் பக்தியில் செயற்படும் தன்மையையும் (எழுதியது, சொன்னது) இறைவனின் அருளையும் (ஓதுவித்தது) இணைத்து விளக்குகிறது. 'அடிமை' என்பது அதிகார ஏற்றத்தாழ்வு அல்ல, மாறாக இறை–பக்த உறவின் உறுதிப்பாட்டைக் குறிக்கிறது. மேலும், பக்தி என்பது தடையற்ற மகிழ்ச்சி மட்டுமல்ல, ஏக்கமும் முரண்படும் குரல்களும் கொண்டது என்பதை இது அழகாக வெளிப்படுத்துகிறது.

12. விவாதம், ஆய்வின் பங்களிப்பு, முடிவுரை

பாசுரங்களின் நெருங்கிய வாசிப்பு நான்கு தொடர்புகளை வெளிப்படுத்துகிறது. அன்பு உறவின் ஆதாரமாகிறது; ஆர்வம் அதன் தொடர்ந்த ஈடுபாடாகிறது; மனம் அந்த ஈடுபாட்டை நினைவு, கவனம், மதிப்பீடு ஆகியவற்றில் இயக்குகிறது; ஞானம் உறவின் பொருளை உணர்ந்துரைக்கும் தெளிவாக வெளிப்படுகிறது. இவை நான்கு தனித்த பெட்டிகள் அல்ல. ஒரே பாசுரத்திற்குள்ளும் நூலின் பல இடங்களிலும் அவை ஒன்றுக்கொன்று ஆதரவாகச் செயல்படுகின்றன. இது இக்கட்டுரை முன்வைக்கும் விளக்க மாதிரி; ஆழ்வார் முறையாக வரையறுத்த உளவியல் அமைப்பு அன்று.

பக்தி அனுபவத்தின் மொழியாக்கமும் இருநிலைகளைக் கொண்டது. அனுபவித்ததைச் சொல்லும் 'மகிழ்ந்தது', 'கண்டேன்' போன்ற வினைகள் ஒரு நிலை. அனுபவத்தைத் தொடரச் செய்யும் 'நினை', 'அழை', 'மதி', 'ஏத்து' போன்ற ஏவல்கள் இன்னொரு நிலை. விளக்கு, கொழுந்து, அமுது, சொன்மாலை ஆகிய உருவகங்கள் இந்த இரு நிலைகளுக்கும் புலன்சார் வடிவம் தருகின்றன. அந்தாதித் தொடர் அவற்றை நினைவில் இணைக்கிறது. எனவே மொழி அனுபவத்தின் பதிவாக மட்டுமன்றி, அனுபவ உறவை மீண்டும் மேற்கொள்ள அழைக்கும் அமைப்பாகவும் விளங்குகிறது.

இவ்வாய்வின் வரம்புகள் தெளிவானவை. இது கையெழுத்துப் பிரதிகளை ஒப்பிட்ட பதிப்பாய்வு அன்று; எல்லா மரபுரைகளின் முழுமையான ஆய்வும் அன்று. நவீன வாசகர்களின் உணர்வுப் பிரதிபலிப்புகள் அளவிடப்படவில்லை. பயன்படுத்தப்பட்ட 15 அண்மைக் கட்டுரைகளில் பல ஒப்பீட்டுத் துணைகளே; அவற்றின் முடிவுகள் பூதத்தாழ்வாரைப் பற்றிய நேரடிச் சான்றுகளாக மாற்றப்படவில்லை. எதிர்காலத்தில் பதிப்புவேறுபாடு, உரைமரபின் சொற்பொருள் மாற்றம், ஓதுதல் சார்ந்த களஆய்வு ஆகியவற்றை இணைத்துச் சோதிக்கலாம்.

இரண்டாம் திருவந்தாதியின் தொடக்கத்தில் அன்பு விளக்கைத் தாங்குகிறது; முடிவில் அதே அன்பு தன்னுடைய அளவை மீறுவதாக அறிவிக்கப்படுகிறது. இந்த வளையத்தில் ஞானம் அன்பை முடித்துவிடுவதில்லை. அன்பிற்குத் திசை அளிக்கும் அறிதலும், அறிதலுக்கு உயிரூட்டும் அன்பும் ஒன்றையொன்று தொடர்கின்றன. பூதத்தாழ்வாரின் வைணவ பக்தியின் உணர்வியல், உணர்ச்சியை வெல்வதற்கான அறிவாக அன்றி, உணர்வின் வழியாக உறவை அறிந்து மொழியில் நிகழ்த்தும் செயலாக இவ்வாய்வில் விளங்குகிறது.

13. மேற்கோள் பட்டியல்

Adluri, S. (2026). Commentary writing, religious reading, and pedagogy in medieval South India: The first commentary on Nammāḻvār's Tiruvāymoḻi. *The Journal of Hindu Studies, 19*(1), 1–30. https://doi.org/10.1093/jhs/hiaf021

Akepiyapornchai, M. (2025). Translating Tamil God into Sanskrit in Vedāntadeśika's Dramiḍopaniṣattātparyaratnāvalī. *Journal of the American Oriental Society, 145*(1), 43–64. https://doi.org/10.7817/jaos.145.1.2025.ar003

Anandakichenin, S. (2024). Divine favour and human gratitude: A study of Vedānta Deśikaṉ's Upakārasaṅgraham. *Journal of Indian Philosophy, 52*, 639–674. https://doi.org/10.1007/s10781-024-09580-w

Anandakichenin, S. (2025). The resilience of a mediaeval bridge-language: A look at the modern usages of Maṇipravāḷam. *Journal of Indian Philosophy, 53*, 595–617. https://doi.org/10.1007/s10781-025-09596-w

Clooney, F. X. (2025). Maṇipravāḷa as an instrument of interpretation in Uttamūr Vīrarākavacāriyas reading of the Tirucantaviruttam. *Journal of Indian Philosophy, 53*, 509–534. https://doi.org/10.1007/s10781-025-09606-x

Krishnaveni, N., & Rajeswari, G. (2022). Folk literature in Nalayira Divya Prabandham. *International Research Journal of Tamil, 4*(S-16), 163–171. https://doi.org/10.34256/irjt224s1621

M, A. (2025). Tamil esthetic tradition in a foreign genre: A study of Jeyamohan's Kaadu (2003). *South Asian Review, 46*(3), 260–275. https://doi.org/10.1080/02759527.2023.2298612

Moiseev, S. R. (2023). Vaishnavism in Nammalvar's poem "Tiruviruttam." *RUDN Journal of Philosophy, 27*(4), 996–1008. https://doi.org/10.22363/2313-2302-2023-27-4-996-1008.

Mukherjee, S. (2024). Bodies & emotions: Analyses of embodiment & bhakti in Sahajiyā. Revista Latinoamericana de Estudios sobre Cuerpos, Emociones y Sociedad, 16(44), 83–90. https://www.relaces.com.ar/index.php/relaces/article/view/647

Pandit, P., & Krieger, W. (2024). A comparative study of emotion in Indian and Western philosophy. Comparative Philosophy, 15(1), 115–134. https://doi.org/10.31979/2151-6014(2024).150110

Pandit, S. A. (2024). Conceptualising Bhāvana: How do contemplative Hindu traditions inform understanding emotions and well-being? Culture & Psychology, 30(1), 95–114. https://doi.org/10.1177/1354067X221118919

Patnaik, P. (2025). Revisiting Indian approaches to emotion: From ordinary to aesthetic, from rejection to effusion. Journal of Indian Knowledge Systems, 1(1), 19–42. https://doi.org/10.1163/30510171-00101001

Rajasrinivasan, K., & Ganesan, A. (2025). Verivilakkal (banning the frenzied dance) in the verses of Parankusa Nayaki and Manavala Nayaki: Adaptation of classical tradition to the Bhakti tradition. Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies, 6(02), 118–126. https://tamilmanam.in/journal/index.php/issue/article/view/211

Ram-Prasad, C. (2023). The happiness that qualifies nonduality: Jñāna, bhakti, and sukha in Rāmānuja's Vedārthasaṃgraha. International Journal of Hindu Studies, 27, 237–252. https://doi.org/10.1007/s11407-022-09328-9

Widdison, L. (2026). The love of God? Bhakti (devotion) and the virtues in Spinoza's Ethics (Parts IV and V) and Bhagavadgītā chapters 12–14 (Bhaktiyoga). Religions, 17(5), Article 588. https://doi.org/10.3390/rel17050588

References

Adluri, S. (2026). Commentary writing, religious reading, and pedagogy in medieval South India: The first commentary on Nammāḻvār's Tiruvāymoḻi. The Journal of Hindu Studies, 19(1), 1–30. https://doi.org/10.1093/jhs/hiaf021

Akepiyapornchai, M. (2025). Translating Tamil God into Sanskrit in Vedāntadeśika's Dramiḍopaniṣattātparyaratnāvalī. Journal of the American Oriental Society, 145(1), 43–64. https://doi.org/10.7817/jaos.145.1.2025.ar003

Anandakichenin, S. (2024). Divine favour and human gratitude: A study of Vedānta Deśikaṉ's Upakārasaṅgraham. Journal of Indian Philosophy, 52, 639–674. https://doi.org/10.1007/s10781-024-09580-w

Anandakichenin, S. (2025). The resilience of a mediaeval bridge-language: A look at the modern usages of Maṇipravāḷam. Journal of Indian Philosophy, 53, 595–617. https://doi.org/10.1007/s10781-025-09596-w

Clooney, F. X. (2025). Maṇipravāḷa as an instrument of interpretation in Uttamūr Vīrarākavacāriyas reading of the Tirucantaviruttam. Journal of Indian Philosophy, 53, 509–534. https://doi.org/10.1007/s10781-025-09606-x

Krishnaveni, N., & Rajeswari, G. (2022). Folk literature in Nalayira Divya Prabandham. International Research Journal of Tamil, 4(S-16), 163–171. https://doi.org/10.34256/irjt224s1621

M, A. (2025). Tamil esthetic tradition in a foreign genre: A study of Jeyamohan's Kaadu (2003). South Asian Review, 46(3), 260–275. https://doi.org/10.1080/02759527.2023.2298612

Moiseev, S. R. (2023). Vaishnavism in Nammalvar's poem "Tiruviruttam." RUDN Journal of Philosophy, 27(4), 996–1008. https://doi.org/10.22363/2313-2302-2023-27-4-996-1008.

Mukherjee, S. (2024). Bodies & emotions: Analyses of embodiment & bhakti in Sahajiyā. Revista Latinoamericana de Estudios sobre Cuerpos, Emociones y Sociedad, 16(44), 83–90. https://www.relaces.com.ar/index.php/relaces/article/view/647

Pandit, P., & Krieger, W. (2024). A comparative study of emotion in Indian and Western philosophy. Comparative Philosophy, 15(1), 115–134. https://doi.org/10.31979/2151-6014(2024).150110

Pandit, S. A. (2024). Conceptualising Bhāvana: How do contemplative Hindu traditions inform understanding emotions and well-being? Culture & Psychology, 30(1), 95–114. https://doi.org/10.1177/1354067X221118919

Patnaik, P. (2025). Revisiting Indian approaches to emotion: From ordinary to aesthetic, from rejection to effusion. Journal of Indian Knowledge Systems, 1(1), 19–42. https://doi.org/10.1163/30510171-00101001

Rajasrinivasan, K., & Ganesan, A. (2025). Verivilakkal (banning the frenzied dance) in the verses of Parankusa Nayaki and Manavala Nayaki: Adaptation of classical tradition to the Bhakti tradition. Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies, 6(02), 118–126. https://tamilmanam.in/journal/index.php/issue/article/view/211

Ram-Prasad, C. (2023). The happiness that qualifies nonduality: Jñāna, bhakti, and sukha in Rāmānuja's Vedārthasaṃgraha. International Journal of Hindu Studies, 27, 237–252. https://doi.org/10.1007/s11407-022-09328-9

Widdison, L. (2026). The love of God? Bhakti (devotion) and the virtues in Spinoza's Ethics (Parts IV and V) and Bhagavadgītā chapters 12–14 (Bhaktiyoga). Religions, 17(5), Article 588. https://doi.org/10.3390/rel17050588